

Odvěké vody, věčné vody – křišťalové,
bezdné a bez břehů a chladem vábíci...
Ale bojíme se pít – my – stále v muce nové,
bez spánku a bez naděje strašně žíznicí.

Ч2: Прев. Ярмила Убанкова, Дана Хронкова. *Nežiju-hořím*. Pejo Javorov. Praha, 1964.

NIRVÁNA

Bezbřehé, bezdné jsou vody mrtvě dřímající,
dvojníka nenajde v nich nikdy půlnoc hvězdná...
Táhneme beze snů nad hloubkou spící
a hrůzou trneme nad prázdňem bez dna.
Bezdné, bezbřehé jsou vody věčné věků němé,
nad ně se nenaklání nikde obzor siný...
Odpověď u nich nikdy nenajdeme,
když bez víry hledíme do hlubiny.
Odvěké, pravěké jsou vody, věčně nepohnuté,
bezdné vlny bezbřehé chlad vábně vějí...
A přec z nich nechceme upít v žízni kruté,
v bezesné, bezútešné beznaději.

Ч3: Прев. Людмила Кроужилова. *V bdění i ve snu*. Praha, 1997, str. 88.

NIRVÁNA

Spí věčné vody, vody nekonečné, vody sklené,
však hvězdné nebe na hladině neomámí
a bloudí kolem duše zneklidněné
a trnou před němými hlubinami.
Spí věčné vody, vody sklené, vody nekonečné,
však chmurný obzor na hladině neosamí...
A hledí do vod duše nestatečné
a trnou před chmurnými vidinami.
Neměnné, věkověčné vody, vody v zahloubání,
ty sklené, nekonečné vody chladem trýzní...
Však schňeme bázní – my, utýraní,
neklidní, nestateční, zprahlí žízni.